

ใจ สကာว

illust : kanapy story : umms

ใจ สกาา

illust : kanapy story : นทกร

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ขีดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 122

ใจสกา

เขียนโดย นทกร

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2564

ราคา 275 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4212-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคิดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกัลบันทิต สุชาดา ใจสุข

หัวหน้ากองบรรณาธิการ : ศรันย์รัชต์ เชียงไกรเวท

บรรณาธิการเล่ม : นพวัฒน์ สุวรรณช้าง พิสูจน์อักษร : วรณวิจุ แฉลงสุข ปวีณา พงศ์ทองเมือง

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ปก/ภาพประกอบ : kanapy รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคิดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การชำเล็มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

“Do you know what bees make?”

“Honey?”

“Yes dear?”

เราเห็นเพื่อนเล่นมุกนี้ในทวิตเตอร์เฟซบุ๊ก เราว่ามันน่ารักดีนะ ความสัมพันธ์ของหมอบินส์กับเงินเงินก็คงจะน่ารักประมาณนี้แหละมั้ง

ที่จริงเราไม่คิดว่าตัวเองจะเป็นคนที่เขียนนิยายที่เป็นจักรวาลต่อเนื่องกันได้เยอะขนาดนี้เลย น่าจะเป็นความผูกพันแหละ ไม่รู้ว่ายังจำกันได้มั้ยว่าหมอบินส์ คือเบาะเพื่อนหมอจิกจาก ‘คุณได้ไปต่อ’ คนที่เจ๋งสุด ๆ ในคุณได้ไปต่อ พอมา ใจสรวท ตาบินส์ก็กลายเป็นเลื้อยล้นลายทันที

ล้นลายได้ขนาดไหนรีบพลิกไปอ่านนิยายกันดีกว่า Today will be a good day. หน้า

รัก.

นทกร.

ใจสกา : 0

ช่วงเวลาที่บ่ายแก่ในร้านกาแฟได้ตึกร้านประจำดูจะเต็มไปด้วยผู้คนมากหน้าหลายตา ทว่า *ประวิณ* รู้ดีว่าเขาจะมีโต๊ะสำหรับนั่งดื่มกาแฟแน่ ๆ เพราะทันทีที่ก้าวเข้ามาในร้านเขาเห็นจิรวัดน์เพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยวัยมัธยมนั่งอยู่ในมุมสงบ โต๊ะตรงนั้นมันค่อนข้างจะอยู่ลึกและเป็นซอกหลบไปสักหน่อย แต่เอาเถอะ...ดีกว่าไม่มีที่นั่ง

“รับอะไรดีครับหมอปิ่นส์”

“อะไรก็ได้ที่กินแล้วตาสว่าง” ก่อนแขนยาววางลงบนเคาน์เตอร์ เพราะมันเป็นร้านประจำประวิณจึงมั่นใจว่าไม่มีพนักงานในร้านคนไหนที่เขาไม่รู้จักหรือจำไม่ได้ การทักทายอย่างสนิทสนมเกิดขึ้นแทบทุกครั้ง บางครั้งก็เกินเลยจนเป็นการถกเถียงขยิววน

ตามตรงเหยี่ยวขยิบลงหนึ่งข้าง โปรยปรายเสน่ห์อาจเป็นงานอดิเรกไปเสียแล้ว

“ถ้ามันหันไปโต๊ะสามเลยหมอ รับประกันว่าตื่น”

ประวิณหันมองตาม พี่ขาวเรียงตัวสวยที่ซ่อนอยู่ในริมฝีปาก
อึมหมักถูกเผยให้เห็นเพราะการยกยิ้มน้อย ๆ ประวิณยิ้มกว้างขึ้นไป
อีกเมื่อสาวโต๊ะสามที่ช่วยให้อาการง่วงงุนหายไปรู้ตัวแล้วเงยหน้า
มาสบตา

“เด็ดจริง ตื่นเลยอะ ตาดีมากเดี๋ยวพี่ทูปนะหนู”

“ดีลไม่ซ้ำคนเลยครับ สอนบ้างสิว่าทำยังไง”

“มันเป็นความสามารถส่วนบุคคล ห้ามลอกเลียนแบบ”

ประวิณหันกลับไปที่พนักงานรีปอร์เตอร์ กรรสอดสาย
สายตามองตามไปยังโต๊ะสามทำให้ถูกประวิณดีดหน้าผากเบา ๆ

“หมอปินส์ มันเจ็บ!”

“เลิกบ่นได้ยังเนีย กาแฟอะกาแฟ...ไอ้จีสั่งสายตาพิฆาตมา
แล้วว่าทำไมซ้ำ”

“หมोजิมาไวมากวันนี้”

“มานั่งรอแฟนมารับกลับบ้านมั่ง อยากรู้มีคนมารอกลับบ้าน
บ้างจัง”

“หมอปินส์กลับบ้านด้วยเหรอ เห็นทุกที่ไปต่อตลอด”

“สำหรับผมอะ ที่ไหนนอนได้ผมก็เรียกบ้านหมดแหละ”

ประวิณพูดติดตลก จากนั้นเขาก็ยื่นธนบัตรใบละหนึ่งร้อยบาท
จำนวนสองใบไปที่หน้าเคาน์เตอร์ “ไม่ต้องทอน พี่ทูป”

“ทูปด้วยวันนี้ สงสัยอารมณ์ดีเพราะสาวโต๊ะสามแน่ ๆ ไซ้มัย”

“ก็นิดหนึ่ง” หลุดขำออกมาเมื่อยังถูกแซวไม่หยุด ทว่าใบหน้า
หล่อเหลากลับหันไปยังสิ่งที่เจริญหูเจริญตาว่าเมนูหลากหลายตรง
หน้า

ประวิณมองสาวโต๊ะสามที่ยังยิ้มให้เขาอย่างเชิญชวน ก่อนที่
ทรวงตรงโค้งงอจะปรากฏให้เห็นเต็มสายตาเมื่ออีกฝ่ายยื่นขึ้นเต็ม

ความสูง เสียงสั่นสูงกระทบพื้นดังโกล์เข้ามาเรื่อย ๆ

นามบัตรถูกวางลงที่เคาน์เตอร์ ประวิณยิ้มกว้างขึ้นอีกครั้ง มันไม่จำเป็นต้องมีคำพูดอธิบายถึงการกระทำที่กำลังทำอยู่ เพราะเราต่างรู้ว่ามันจะเริ่มต้นขึ้นและจบลงด้วยเวลาเพียงไม่นาน

ย่อมไม่มีการผูกมัด

ไม่เอาน่า เขารักอิสระจะตาย ใคร ๆ ก็รู้ดี

“หมอปินส์ กาแฟได้แล้วครับ”

นามบัตรแผ่นนั้นจึงถูกหยิบแล้วยัดลงในกระเป๋าเสื้อเชิ้ตตัวที่สวมใส่ ประวิณเดินไปปรับเครื่องดื่มก่อนจะสืบท่าเดินมันคงไปยังโต๊ะที่มีเพื่อนสนิทนั่งอยู่ ตาเล็กริหลังกรอบแว่นเงาขึ้นมามองเขาแวบหนึ่ง จากนั้นรอยยิ้มที่มีให้แก่โทรศัพท์ในมือก็เปลี่ยนเป็นบึ้งตึง

จิรวัดน์ทำค้อนอย่างกับสาวน้อยวัยแรกรุ่นที่มารอนัดเด็ดกับชายหนุ่ม แล้วชายหนุ่มคนนั้นดันมาช้าในเดดแรก

“ไม่ต้องมาค้อน กูไม่ใช่ตัวมึง”

“เอาอีกแล้วนะมึง เมื่อไหร่จะเลิกใช้ร้านกาแฟจีบสาว” เสียงร่าบเรียบแต่เชือดเฉือนดังขึ้น จิรวัดน์เพื่อนรักวางโทรศัพท์ลง ยกสองแขนขึ้นกอดอก ไชว่ห่าง จากนั้นก็ทิ้งตัวไปพิงกับพนักพิงของเก้าอี้

“นั่งเล่นโทรศัพท์อยู่ยังอุตส่าห์เห็นอีกเหรอ แหม เลยนะเนี่ย บ้าแก...เขาก็แค่ให้นามบัตรมาเฉย ๆ เราไม่ได้คิดอะไรเลยจริง ๆ”

“วอกนั้ (ต่อแหล่แกง)”

“เป็นแควะ (แขวะกู) แล้วนี่ทำ’ไรเนี่ย นั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่คุณเดียว...สองรูปตัว?”

“เสือกเนอะ”

“ถามคำด่ามาสามคำ กูถามจริง ๆ เลยนะ ไข่ขี้มันทนมึงได้ไง

วะ หรือมันชอบให้ดำ โรคจิตวะคนพวกนี้ คบไม่ได้”

“ก็เลิกคบไป”

“ทำไมถึงตัดความสัมพันธ์กับเราถ่ายขนาดนั้น ไม่ไปหอรอกนะ ถึงไล่เราก็ก็น่าไป ใจเราอยู่ที่เธอ”

“ดี ๆ อีเป๊ะ อย่ามาถูกเนื้อต้องตัวกู” จิรวัดณ์ชักมือที่ถูกระวีณดึงไปแนบแก้มกลับ สีหน้าบอกชัดว่ารังเกียจ

“ใช่สิ! กูไม่ใช่อชิววิช กูมันไม่ใช่ซูเปอร์สตาร์ เป็นแค่หมอกาก ๆ ที่โคตรจะรักคุณ”

“อาทิตย์หน้ากูจะไปเกาหลี” เพราะเห็นว่าบทสนทนามันชักจะไร้สาระเกินเรื่องราวจิรวัดณ์จึงตัดบทด้วยเรื่องสำคัญแทน เขาต้องบอกเพื่อนรักไว้ก่อน เพราะถ้าไม่บอกก็จะงอนหาว่ามีอะไรไม่บอกกันอีก

“มึงไปกับใคร ไช้หรือ อยากไปบ้างอะ อยากเที่ยว”

“เปล่า กูไปคนเดียว ไปไม่กี่วันหรอก”

“หือ แล้วมันยอมหรือ” ประวีณหมายถึงอชิววิช ยอมจริง ๆ นะเธอที่จะให้จิรวัดณ์เมียรักเดินทางไปต่างประเทศคนเดียว

“ก็มันดีงาน อีกอย่างกูไปเรียน ไม่ได้ไปเที่ยว”

“เรียนอะหยั่ง?”

“เรียนจิตโบท็อกซ์ คือไฉ้มันอยากให้กูเป็นคนดีให้ แต่กูกลัวแบบจิตไม่ดีอะไรก็เลยคุยกันว่าไปเรียนก่อนดีกว่า”

“ยื่นหนึ่งเรื่องรักผิวแบบโอเวอร์”

“แค่ฉีดหน้าให้เวอร์ที่ไหน”

“ที่นี้แหละ” ประวีณพยักหน้าลงแรง ๆ เป็นการยืนยันว่าจิรวัดณ์รักอชิววิชมากจนเกินไป

เขาไม่เข้าใจ

ไม่เคยเข้าใจ

ว่าอะไรคือความรัก

อะไรคือการทุ่มเทเพื่อใครบางคนขนาดนั้น

“ความรักใช้มัยที่ทำให้มึงทุ่มเทขนาดนี้” ประวิณเอ่ยถาม จากนั้นก็้มลงดูตกาแพในแก้วของตัวเองบ้าง เขารู้สึกว่าหลุดกระดาศ ทำใ้กาแพเสียรชชาติ แต่ว่าเป็นคนรักษโลกและรักเธอก็เลยอดทน...

“ถามกันแบบนี้อยากรู้จัักความรักเหรอคะ หมอป็นส์”

“อย่ามาคะขา ษนลุก”

“สรุปว่าอยากรู้จัักความรักสินะ” จีรวัดมนั้ถามจั้ไปอีกหนึ่งประโยค จากนั้นเสียอ้มยาก็อ้ม แต่ชางเป็นอ้มที่ดูเหมือนอ้มยัยหันกันเสียมากกว่า “เลิกมั่วก่อนเลยอ้ให้ย แล้วเดียวความรักดี ๆ จะเข้ามาเอง”

“ทฤษฏีความรักโดยนายแพศยาจีรวัดมนั้”

“มึงสิแพศยา”

“กูไม่เห็นอยากจะรู้จัักเลยอ้ความรักอะไรของมึงเนีย มึงก็รู้ว่ากูข้เบือ ชอบแปบ ๆ ก็ไม่เอาละ กูพยายามมองหาคนที่จะทำให้กูตื่นเตันได้ตลอดเวลาอยู่นะ เคยคิดว้าเจอแต่แล้วมันก็ไม่ใช่ มากสุดที่กูเคยชอบใครคือหนึ่งอาทิตย์”

ประวิณส่ายหน้า ตลอดชีวิตที่ผ่านมาเขารู้จัักแค่ความชอบพอและหลงใหล แต่ความรักที่มันต้องทุ่มเทแบบที่อชิวิชและจีรวัดมนั้มีให้กัน...

ไม่เคยเจอ และไม่คาดหวังด้วยว่าชีวิตนี้้จะเจอ

“ทำไมมึงไม่ลองหาอะไรที่มันดูธรรมดาแต่ว้ายยีนละ ถ้าอะไรตื่นเตันมันจะกระตุ้นมึงได้แปบเดียวแบบนั้น หาที่เหมือน

“น้ำเปล่าอะ ไม่มีรสชาติ แต่ขาดไม่ได้”

“ไม่เอา กูจะไม่คาดหวัง ไม่ตามหา จะใช้ชีวิตแบบนี้แหละ
สนุกดี เน้นดีล่ง่ายจำหน่ายคล่อง”

“ตามใจมึง แต่กูรู้ว่าลึก ๆ มึงเหงา เซ็กซ์ที่ไม่มีความรักอะมึง
มันก็อบอุ่นแค่ชั่วคราวปะวะ”

“รับบทนางสั่งสอน”

“เออ จะสั่งสอน ถ้าเป็นไปได้ก็หยุดที่ใครสักคนได้แล้ว”

ไม่ใช่ว่าไม่อยากทำตามอย่างที่เพื่อนแนะนำ เพียงแต่ว่า...

“ถ้ามันห่างไกลอย่างที่มึงพูดก็ดีดี ใ้ใครสักคนที่จะทำให้กูยอม
ลงทุนบินไปเรียนวิธีจัดโบท์อกซ์ถึงเกาหลีอะ เวอร์ ยิ่งพูดยิ่งเวอร์ ยิ่ง
นึกตามยิ่งเวอร์ ความรักของเพื่อนกู เวอร์...” ประวิณกลอกตา
ไปมา พอนึกถึงความห่มเทของจิรวัดน์แล้วก็ขนลุก แต่จิรวัดน์ไม่ได้
ด่าทอทางก่อกวนของเขาอย่างที่ชอบทำ แคแค่แค้นหัวเราะในลำคอ

“ถ้ามึงรักใครสักคนอะ มากกว่าบินไปเรียนจัดโบท์อกซ์ที่
เกาหลีมึงก็ทำได้”

“กูคงไม่มีวันนั้น”

“จิบซารอชมเลยจ้ะ”

“ที่แดกอยู่นั้นเรียกกาแพ”

“ไอ้เป๊ะ ไอ้เหี้ย...”

ประวิณกำลังจะสวนกลับ เพราะเวลาที่ถูกจิรวัดน์ด่ามันมัก
จะยอมกันไม่ได้เด็ดขาด ก็เป็นแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วนะ ด่า
กันเจ็บ ๆ แต่ไม่โกรธ ทว่ายังไม่ทันได้มีอะไรหลุดออกมาแม้แต่ครึ่งคำ
โทรศัพท์เครื่องบางในกระเป๋าแกงก็ดังขึ้น

ประวิณนำมันออกมาเพื่อดูว่าเป็นสายเรียกเข้าจากใคร พอ
เห็นว่าเป็นเรื่องงานก็กดรับอย่างไม่ลังเล กรอกเสียงนุ่มทุ้มอยู่ครู่

หนึ่งก็วางสาย พอหันมาสบตาจิรวัดน์ เพื่อนสนิทของเขาก็โบกมือให้หน่อยๆ เป็นการบอกลา คงเดาได้ว่าเขางานเข้า

“กูมีผ้าตัดด่วน”

“โชคดีจัง ตั้งใจทำงานนะ”

“แล้วนั่นไอเน็ตติ้งค์ค่าอะไร”

“นิตยสารปกสามมี เปิดจองวันนี้ เมื่อกี้ กูซื้อเลยสิบล่ม ร้อยล่มแรกได้ไซ้ ภูมีใจจะกดทัน ทำไม มองหน้า มีปัญหา?”

“ไอ้วว ความรัก ให้ผิวเซ้นที่บ้านก็ได้มัย ภูฝากทิ้งแก้วกาแฟด้วยนะ” ประวิณทำหน้าที่เหมือนคนกินของชม ส่วนสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าดูสูงมากเมื่อคู่สนทนายังคงนั่งอยู่ที่เดิม ประวิณหันตัวแล้วเดินจากมา เขาคิดว่าจิรวัดน์เองก็คงไม่สนใจเขาสักเท่าไรหรอก คนแบบมันเรื่องผิวยีนหนึ่ง

ไอ้วว ความรัก...

ไอ้ความรักนี่มันเป็นอย่างไงกันนะ ถ้าเน่จริง...ออกมาตัวต่อตัวกับเขาได้เลย

“หม่าม้า เงินปวดท้อง เงินมาหาหมอดั้งแต่เมื่อเช้า หมอบอกว่าเงินไส้ติ่งอักเสบ...ต้องผ่าตัดวันนี้เลย” คนที่นอนให้น้ำเกลืออยู่ในห้องพักรักษาผู้ป่วยกระซิบกระซาบกับโทรศัพท์ หน้าตาแตกตื่นกวาดมองไปรอบตัวเมื่อพูดถึงคำว่าผ่าตัด

“เงินกลัวนิดหน่อย แคนิดหน่อยมาไม่ต้องห่วง...แต่เมื่อไหร่มาจะมาหาเงิน อยากรู้อยากเห็นก่อนผ่าตัดนะเนี่ย” ยิ่งพูดยิ่งทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ คำว่ากลัวนิดหน่อยไม่มีอยู่จริง แต่ขณะเขากำลังแพนิคขั้นสุดประตูที่เปิดลงหลังที่พยาบาลเดินออกไปเมื่อสักครู่ก็ถูกเปิดออกอีกครั้ง คราวนี้น่าจะเป็นคุณหมอ...เงินเงินเดาเอาจากชุด

และท่าทาง

“ม้าแค่นั้นนะ หมอมาแล้ว ต้องผ่าแล้วแน่เลย”

“ม้าไม่ต้องห่วง ไม่เจ็บก็ได้ รอหมาม้ามาเสียเวลาหมอเขา
โตแล้ว อดทนได้ แต่รับมานะ...เข้าใจมั๊ยครับ รีบมาเลยนะ”

พอปลายสายตกรับคำว่าจะรีบมานี้มือสั่น ๆ ก็กดวาง
สาย เงินเงินค่อย ๆ ซ้อนตาขึ้นมองคุณหมอ ดูเหมือนจะเป็นคนละ
คนกับที่ตรวจเขาเมื่อสักครู่

“สวัสดิ์ครับ” ยกมือขึ้นไหว้ด้วยท่าทางกึ่งๆ คุณหมอตัวโต
กระพุ่มมือขึ้นรับไหว้แล้วเดินมาหยุดที่ข้างเตียง

“ต้องผ่าวันนี้เลย พร้อมมั๊ยครับ”

เงินเงินส่ายหน้า แล้วก็พยักหน้า ทำแบบนี้สลับไปมาก่อน
ที่จะจบด้วยการพยักหน้าแรงๆ

ด้วยความเอ็นดูคุณหมอหนุ่มเลยยกยี้มมาให้ แต่เงินเงินไม่มี
อารมณ์จะยี้มคืนถึงแม้ว่ารอยยี้มที่คุณหมอส่งมาจะดูดีแค่ไหนก็ตาม
หมอตัวใหญ่ มือจะหนักตามตัวยี้มนะ...

กลัวนะ ถึงบอกหมาม้าว่าโตแล้วอดทนได้ แต่ก็ยังตื่นกลัวอยู่ดี

“กลัวผ่าตัดหรือครับ”

“ครับ กลัวมีด”

“นั่นสองกล่องมั๊ย แผลจะเล็กกว่า เจ็บน้อยกว่า ใช้ยาสลบ แต่
ค่าใช้จ่ายมันจะเพิ่มขึ้นอีกนิดหน่อย”

“ตกลงครับ สองกล่อง โอเคเลย”

แค่ได้ยินคำว่าใช้ยาสลบและเจ็บน้อยกว่าเงินเงินก็พยักหน้า
แล้วรีบตอบรับทันที โชคดีที่การแพทย์สมัยนี้ค่อนข้างพัฒนาไปไกล
ตกลง ตกลง ตกลง! ไม่มีเหตุผลที่จะไม่ตกลงเลยสักนิด

“ครับ นั่นเดียวเซ็นเอกสารเลยเนอะ แล้วเจอกันที่ห้องผ่าตัด

ครับ ชื่ออะไรนะเรา...เงินเงิน แซ่ลี่ อายุยี่สิบ ไม่มีประวัติแพ้ย่า ยี่สิบแล้วหรือ...หน้าเด็กจัง”

คุณหมอดัวโต้งมั่งำพलगหมุ่นตัวกลับหลังหันเตรียมเดินออกไป ทว่าเสียงเล็กๆ ดังขึ้นมาก่อน

“หมอครับ คือผมมีเรื่องจะรบกวนหน่อยครับ”

“ครับ?”

“หยิบกระเป๋าคือให้ผมหน่อยได้มั๊ยครับ”

แขนข้างที่ไม่มีสายน้ำเกลือเจาะอยู่ชี้ไปที่โต๊ะที่อยู่ไกลออกไป คุณหมอดัวโต้งของเงินเงินหันมองตาม รอยยิ้มมีเสน่ห์เกิดขึ้นก่อนการพยักหน้า แล้วถึงค่อยเดินไปหยิบกระเป๋าคาดอกสีครีมสะอาดตามาให้ กลิ่นน้ำหอมที่ติดอยู่ตามกระเป๋าคือกลิ่นที่เหมาะสมกับเจ้าของที่อดี

เงินเงิน แซ่ลี่ อายุยี่สิบ

ประวิณคิดว่าจะถามยี่ห้อน้ำหอม แต่เพราะหน้าซีด ๆ ที่ดูไม่ค่อยอยากจะถูกกับใครสักเท่าไรของเงินเงิน เขาเลยคิดว่าไว้เดี๋ยวค่อยถามดีกว่า...ถ้าไม่ลืมนะ

กระเป๋าสีครีมในมือคุณหมอวางลงตรงที่วางข้างเตียง เงินเงินยังคงยิ้มเสียว ๆ

“ขอบคุณครับ” แล้วใช้มือลูบขีปกระเป๋าค่อยหยิบแอร์พอดมาเสียบหู

ประวิณยืนมองอยู่ชั่วครู่ก่อนจะตัดสินใจเดินออกจากห้อง เขาไม่รู้หรือกว่าเงินเงินคนไข้ของเขาฟังเพลงอะไร เพียงแต่ว่าก็อาจจะดีแล้วละมังที่คนไข้มีสีหน้าผ่อนคลายลง หลังทานอนฟังเพลงเสียบ ๆ

ประตูห้องพักคนไข้ถูกปิดลงอย่างแผ่วเบาเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนคนไข้ เงินเงินลืมหันมาหลังพบว่าในห้องพักรักษาผู้ป่วยแห่งนี้

เหลือแค่เขาเพียงคนเดียว

ลืมหามชื่อหอมเลย...

ไว้ค่อยถามก็ได้ ลืมแล้วก็ลืมไป

เงินเงินเปิดเปลือกตาลงอีกครั้ง ตั้งใจกล่อมตัวเองด้วยเสียง

เพลงหวาน ๆ

*I know your eyes in the morning sun
I feel you touch me in the pouring rain
And the moment that you wander far from me
I wanna feel you in my arms again
And you come to me on a summer breeze
Keep me warm in your love
Then you softly leave
And it's me you need to show
How deep is your love*

[เพลง "How deep is your love" ศิลปิน Bee Gees]

กระทั่งความสุนทรีย์ถูกทำลายลง เมื่อพี่พยาบาลนำเอกสาร
ยินยอมผ่าตัดเข้ามาให้เห็น

“ขอโทษนะครับ หมอที่จะผ่าตัดผมชื่ออะไรเหรอครับ”

“คุณหมอประวีณคะ”

“เอ่อ...มือหนักมั๊ยครับ” เงินเงินยกมือขึ้นลูบต้นคอ อาการ
ปวดท้องที่ยังคงดำเนินอยู่ทำให้รอยยิ้มที่เขาส่งไปดูเป็นการฝืนยิ้ม

“มือเบามากค่ะ หมอปิ่นส์ชำนาญการพิเศษส่งกล้อง ไม่ต้อง
กังวลนะคะ”

“ได้ยินแบบนี้ก็สบายใจขึ้นมาหนึ่งครับ”

เงินเงินตัวดีปากกาเซ็นยินยอมการผ่าตัดลงบนกระดาษ แล้วหลังจากที่เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จเขาก็ถูกนำตัวเข้าห้องผ่าตัดทันที ในห้องนั้นเขาได้เจอหมอปินส์อีกครั้ง ในที่สุดก็ได้พูดสิ่งที่อยากพูด ออกไป

มันอาจจะฟังดูเล่นใหญ่และค่อนข้างไร้สาระ

“ชีวิตผมฝากไว้ในมือหมอแล้วนะครับ”

ทว่าคุณหมอดันตอบกลับมาเป็นอย่างดี

“ไม่ต้องกังวล จะดูแลให้อย่างดีเลย”

“ผมต้องถูกวางยาสลบไสลมั๊ยครับ”

“ครับ อยากฟังเพลงผ่อนคลายหน่อยมั๊ย”

“ได้เหอครับ”

“ปกติหมอเปิดเพลงตอนผ่าตัดอยู่แล้ว มีเพลงที่อยากฟังเป็นพิเศษหรือเปล่า”

เงินเงินทำท่าคิดนิดหน่อย จากนั้นก็บอกชื่อเพลงออกมา เป็นเพลงที่เขาฟังค้างไว้ และคิดว่าอยากฟังต่อให้มันจบเพลง

มองไหล่กว้างของคุณหมอปินส์ที่เดินมาหยุดอยู่ข้างเตียง ตาคุมที่เป็นเพียงส่วนเดียวที่หลงเหลือให้เห็นคล้ายมองกันแล้ว ยิ้มให้

คนอะไร ยิ้มทั้งตา...

หน้ากากถูกครอบลงมาจากทางศีรษะ มีเสียงมีมำคุยกันจาก ทีมผ่าตัดในห้อง เงินเงินหลับตาลง หูฟังแต่เพลงที่ตั้งอยู่เท่านั้น ก่อนที่เขาจะหลับไหลไม่ได้สติ

*How deep is your love, how deep is your love
How deep is your love?
I really mean to learn
'Cause we're living in a world of fools
Breaking us down when they all should let us be
We belong to you and me*

“เพลงเพราะดีนะ...”

“หมอปินส์คุยกับน้องเธออะ”

“หมอพุดกับตัวเองอะ ว่าเพลงมันเพราะดี”

“นี่ก็ว่าพุดกับน้องคนไข้”

“หลับไปแล้วจะคุยได้ยังไง”

“ก็นี่ก็ว่าหมอไม่เห็นว่่าน้องหลับ”

“เห็นสิ ไม่งั้นผ่าไม่ได้”

“ก็จริง น้องเขาผิวเนียนจังเลย เนียนจนผู้หญิงอีกหลายคนจะ
คะเนี่ย”

เรื่องนี้ประวิณไม่ได้บอกความเห็น เขาตั้งอกตั้งใจไปกับการ
ผ่าตัดเสียมากกว่า เรื่องตัวขาว ๆ นะนะ รู้มาตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นหน้า
แล้ว สีผิวตัดกับผิวเขาอย่างกับอะไรดี

“หมอก็คตัวขาวเท่านั้นเองเขาแหละ”

“อยากให้หมอจีได้ยินประโยคนี้อะ”

“ได้หูชากันพอดี...ด่าก็ผิดเธอ ทำไม่ต้องว่าเราด้วย”

“ยังไม่มีใครว่าอะไรหมอปินส์สุดหล่อเลยค่าา”

“งอน ไม่พุดด้วยละ” ประวิณเงิบเสียงลง ทว่าไม่ใช่เพราะ
เขางอนจริงอย่างที่ปากว่า แต่เพราะตั้งใจกับการผ่าตัด และแน่นอน

ว่าการฝ่าตัดผ่านไปได้ด้วยดี

ชีวิตที่ฝากฝังหมอบินสีไว้นั้นปลอดภัย และประวิณคิดว่า...
เขาได้เพลงโปรดเพิ่มขึ้นในลิสต์อีกหนึ่งเพลง

ศรอยุธยา

ใจสภาวะ : 1

วันนี้เป็นวันที่สองของการอยู่โรงพยาบาล เงินเงินตื่นขึ้นมาในห้องพักผู้ป่วยแบบเดี่ยวพิเศษ ภายในห้องว่างเปล่ามีเพียงแค่เขาคอนเตียงเท่านั้น แน่แน่นอนว่าเงินเงินสามารถร้องขอพยาบาลพิเศษหรือพี่เลี้ยงได้ หม่อม้าจะจัดการให้เขาในเวลาอันรวดเร็วเลยด้วยซ้ำ แต่เงินเงินเป็นมนุษย์อินโทรเวิร์ต เขาชอบความเงียบสงบมากกว่าจะให้มีคนอื่นมาอยู่ด้วยกันในห้องกว้าง เงินเงินจึงขอร้องว่านอกจากหม่อม้า...คนอื่นไม่ต้องเข้ามาเยี่ยมให้วุ่นวาย

เขาโตแล้ว...อยู่คนเดียวได้

ย้า...โตแล้ว ดูแลตัวเองได้ดีมากด้วย

คนโตแล้วขยับตัวลุกขึ้นจากเตียงกว้าง สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในห้องครบครัน เขาตอบอย่างเดี๋ยวนิดคือของอร่อย ๆ

เงินเงินเพิ่งกินน้ำข้าวต้มเป็นมื้อแรกหลังการผ่าตัด มื้อกลางวันอันแสนจืดชืดจบลงโดยที่เขากินข้าวอันน้อยนิดพวกนั้นไม่หมด และช่วงบ่ายคล้อยใกล้ ๆ ยามเย็นแบบนี้ บรรยากาศในห้องพักฟื้น

มันก็น่าเบื่อสุด ๆ ไปเลย

คิดแล้วคิดอีก ก็คิดได้ว่าไปเดินเล่นเสียหน่อยน่าจะดีกว่า แผลผ้าตัดไม่ได้เจ็บปวดอะไรขนาดนั้น คุณหมอมือเบาสมคำเล่าลือจริง ๆ

ท่อนขาเรียวยาวผ่องตามแบบฉบับลูกหลานคนจีนหย่อนลงข้างเตียง เงินเงินนี้หัวหน้าเพราะปวดตึงแผลขึ้นมานิดหน่อย ก่อนที่จะบรรเทาหลงพอให้ขยับเขยื้อนตัวไหว

ร่างกายผอมบางสวมรองเท้าแตะของโรงพยาบาลจนเสิร์จเรียบร่อย เงินเงินแน่ใจว่าวันนี้จะไม่มีการมาเยี่ยมเขาอีกแล้ว

หม้าม้ามาเยี่ยมไปแล้วเมื่อวาน ส่วนวันนี้ติดประชุมมาไม่ได้เพื่อน ๆ ที่มหาวิทยาลัย...เงินเงินยังไม่ได้บอกใครว่าเขาปวดท้องจากไส้ติ่งอักเสบจนต้องผ่าตัด

ที่แรกยังคิดว่าแค่อาหารเป็นพิษ มาหาหมอแป็บเดียวได้ยานิดหน่อยก็กลับบ้านได้เลย

ทันทีที่ท่อนขาขาวก้ำวออกมาจากห้องพักผู้ป่วยแบบเดี่ยว พิเศษราคาคืนละสามหมื่นเป็นที่เรียบร่อย ที่พยาบาลที่เดินผ่านมาก็ถามเงินเงินว่าจะไปที่ไหน พอดตอบว่าจะไปเดินเล่นก็ถูกกำชับว่าต้องกลับมาถึงห้องก่อนมือเย็น

เงินเงินดีทีแค่พยักหน้ารับ จากนั้นก็เริ่มต้นออกเดินสำรวจโรงพยาบาล

เขาไม่แน่ใจว่าสถานที่สีขาวและมักจะเต็มไปด้วยกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อจะมีอะไรน่าสนใจ แต่สำหรับมนุษย์อินโทรเวิร์ต ความเงียบในเวลานี้ก็ไม่ได้แยจนเกินไปนัก

เงินเงินเดินไปกอดน้ำจากตู้น้ำดื่มมาดื่มเป็นลำดับแรก ชอบนัก ละกรวยกระดาษสีขาว เพราะอยู่คนเดียวจึงใช้เวลาที่ตู้กดน้ำค่อนข้างนาน หากอยู่กับหม้าม้าหรือพี่เลี้ยงแล้วละก็ เงินเงินคิดว่าเขาคง

ถูกห้ามไม่ให้กินน้ำจากตู้แน่ ๆ

หม่อม่าบอกว่ามันไม่ถูกสุขอนามัย...ซึ่งเงินเงินก็ไม่แน่ใจว่า
คำว่าอนามัยของหม่อม่ามันต้องอนามัยแค่ไหนกัน

เขากดน้ำดื่มใส่กรวยกระดาษแล้วดื่มไปทั้งหมดสามแก้วถ้วน
พอล้มคอหายแห่งผากก็ทิ้งกรวยใช้แล้วลงในถังขยะ เหลือบสายตามองไปรอบตัวพลางยิ้มกริ่ม เงินเงินบอกแล้วว่าเขาชอบตู้กดน้ำดื่มแบบนี้มาก ถูกใจที่สุดโดยเฉพาะกรวยกระดาษสีขาวสะอาดตา

มือบางเอื้อมดึงกรวยกระดาษออกมาจากกระบอกลูกเก็บ หนึ่ง
ชั้น...สองชั้น...สามชั้น

พอคิดว่า 'จึก' กรวยกระดาษสำหรับดื่มน้ำในโรงพยาบาลมาได้
ได้มากพอแล้ว เงินเงินก็หัวจัดด้วยการเดินขึ้นบันไดไปยังชั้น
ดาดฟ้า

เขาคิดว่าจะขึ้นไปถ่ายรูปรูวิวห้องฟ้ายามเย็นสักหน่อย อยาก
รู้ว่าห้องฟ้ายวันนี้เป็นอย่างไรร้าง

ห้องฟ้ายนี่จัดเป็นสิ่งมหัศจรรย์อันดับที่หนึ่งสำหรับเงินเงิน
เขียนนะ เพราะมันไม่เคยเหมือนกันเลยสักวัน หลังจากประตูกระจก
บนชั้นดาดฟ้าเปิดออกโดยอัตโนมัติ ลมอุ่น ๆ ก็พัดปะทะตัว

ห้องฟ้ายเริ่มเปลี่ยนเป็นสีส้มปะปนไปกับสีคราม และจากที่คิด
ว่าดาดฟ้าโรงพยาบาลจะเป็นพื้นที่ลึกลับแบบในหนัง เงินเงินก็พบว่า
เขาคิดผิดไปถนัด

เงินเงินคาดว่าสถานที่แห่งนี้น่าจะเป็นจุดพักผ่อนหย่อนใจ
ของผู้ป่วยเสียมากกว่า เพราะมันถูกจัดตกแต่งทำเป็นสวนสวย
มีน้ำช้ำยังมีชุดโต๊ะเก้าอี้สำหรับนั่ง ห้องน้ำ สิ่งอำนวยความสะดวก
ค่อนข้างครบถ้วน จะลำบากสำหรับเงินเงินก็แค่ตอนเดินขึ้นมา
เท่านั้นแหละ เขาตั้งแปลเล็กน้อย ความเจ็บทำเอาเหงื่อซึมออกมา

ตามฉบับ แต่โดยรวมแล้วมันก็ไม่ได้แย่งเงินไปนักหรอก

เดินไหว ไตแล้วต้องอดทน

เท้าขาวในรองเท้าของโรงพยาบาลเดินไปหยุดอยู่ที่ริมระเบียง
เงินเงินนี่ถึงเพลงโปรดอยู่ในหัวเจียบ ๆ เพียงคนเดียวเท่านั้น เขา
ไม่ต้องการให้เสียงของตัวเองทำลายบรรยากาศ

อยากฟังเสียงนกร้องที่ดังมาจากที่ไกล ๆ ฟังเสียงสายลมพัด
ไปพร้อมกับการมองก้อนเมฆค่อย ๆ เคลื่อนตัว

สงบ...และสบายใจ

หยุดใช้โทรศัพท์เครื่องบางถ่ายรูปทั้งฟ้า เงินเงินเปลี่ยนจาก
การมองภาพตรงหน้าผ่านหน้าจอโทรศัพท์มามองทั้งหมดด้วย
สายตาของตัวเอง

น่าเสียดาย เขาน่าจะหยิบกล้องสักตัวมาจากที่คอนโดฯ

น่าเสียดาย แต่ใครมันจะไปรู้ล่วงหน้าล่ะว่าจะป่วยจนต้อง
นอนชมที่โรงพยาบาลหลายวันขนาดนี้

คิดแล้วก็ยิ้มเจื่อนให้แก่ตัวเอง เงินเงินเกาะราวะเบียงชะงะโง
ลงไปดูรถราข้างล่าง ดูเหมือนรถจะเริ่มติดหลังเลิกงาน แถวของรถ
ที่เหลือสเกลเล็กกระจิดจิดถึงได้ยาวเหยียด

เพลงโปรดในหัวยังคงถูกร้องต่อไปไม่หยุด จนกระทั่งความ
สงบสุขถูกทำลายด้วยเสียงฝีเท้าหนัก ๆ ของใครบางคน

เงินเงินหันกลับไปมองตรงประตูทางเข้า เขามองดูแล้วคิดว่า
ว่าคนที่เพิ่งก้าวเข้ามาทำลายความเจียบสงบข้างคุณันดา

ผู้ชายตัวสูง ปากกว้าง ผิวสีแทน เครื่องหน้าคมจนดูดู

แต่ว่าคนคนนั้นมือเบามาก ๆ...แล้วก็ใจดีด้วย

เงินเงินจำได้แล้วว่าเขาคือคุณหมอผ่าตัด ชื่ออะไรนะ...

คุณหมอ...หมอประวิณ

ใช้ๆ ซื่อนี้แหละ เหมือนพี่พยาบาลจะพูดชื่อเล่นคุณหมอด้วย
แต่น่าเสียดายที่เงินเงินจำมันไม่ได้

เงินเงินยกมือสวัสดิ์คุณหมอ เพราะคนตัวโตจ้องมาที่เขาด้วย
สายตาแปลกๆ ดูเล็กลัก ไม่สุขุมเหมือนตอนที่เจ้าฟ้าได้ตั้งเขาเลย

ประวิณถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ การวิ่งกระหืดกระหอบ
ขึ้นมาจากชั้นล่างทำให้เขาเหนื่อยอยู่พอสมควร ดวงตาคู่คมมองหา
ที่หลบภัย จากนั้นก็ทำเอวมองเด็กตัวขาวที่ถูกแสงแดดยามเย็นส่อง
กระทบตัวอยู่

รู้แล้วว่าหน้าตาดี แต่การยืนตรงที่แดดส่องกระทบถึงแบบนี้
มันทำให้ดูดียิ่งกว่าเดิม

คนอะไรมองแล้วสบายตาชะมัด

แต่นี้ไม่ใช่เวลามาชื่นชมคนไข้ประวะ

ประวิณรีบยกนิ้วชี้ขึ้นแตะปากตัวเอง สื่อสารกับเงินเงินด้วย
ภาษามือ

การแตะปาก...หมายถึงห้ามบอกใคร

การชี้เข้าที่ตัว...แปลว่าคนคนนี้เป็นหมอปินส์

ส่วนการโบกมือปฏิเสธ...ประวิณหมายถึงหมอปินส์ไม่ได้อยู่
ที่นี้ละ

ไม่รู้ว่าคุณไขจะเข้าใจภาษามือที่เขาสื่อสารไปหรือเปล่า แต่
เสียงสั้นสูงที่แว่วมาแรงให้ประวิณหามุมกำแพงลับๆ ซ่อนตัว

เขาภาวนาให้คนไข้เข้าใจภาษามือที่เขาส่งไป ไม่อย่างนั้นละ
ก็...ชีวิตเขาได้วุ่นวายแน่ๆ

ชั้นดาดฟ้าของโรงพยาบาลกลับมาเหลือเพียงเงินเงินอีกครั้ง
แต่มันไม่ได้มีแค่เงินเงินเพียงคนเดียวเหมือนก่อนหน้านี้หรอกนะ
เพราะหลังกำแพงที่เป็นจุดอับสายตาที่คุณหมอประวิณซ่อนตัวอยู่

เงินเงินเล็กคิ้วขึ้นสูง ปรับสีหน้าประหลาดใจให้เป็นปกติอีกครั้ง เขามองบานประตูที่ถูกเปิดกว้าง จากนั้นก็ร้องว่าไว้ในใจให้แก่ผู้หญิงสวยจัดที่ก้าวฉับเข้ามา

เดรสดำ เอวคอดแค่นั้น...มีลำไส้หรือเปล่านะ

เงินเงินยกนิ้วมือถูปลายจมูก หลบตาลงต่ำไม่กล้ามองสบกับดวงตาสวย ๆ คุณนั้นโดยตรง

“เอ่อ...ขอโทษนะคะ น้องเห็นหมอปินส์มัย ตัวสูง ๆ หล่อ ๆ เข้ม ๆ อะคะ”

เงินเงินเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าหมอประวิณชื่อเล่นว่าหมอปินส์ แต่ว่า...ผู้หญิงคนนี้มีอะไรจะอะไรกับหมอปินส์กันนะ

หมอปินส์ดูเหมือนกำลัง...หนี

“ที่ผิวเข้ม ๆ ไซ้มัยครับ” เงินเงินถาม ทำเอาคนที่ซ่อนตัวหลังกำแพงกีดปากแน่น

“ใช่ค่ะ...เห็นมัยคะ”

“ไม่ได้สวนกันหรือครับ เพิ่งเดินออกไปเมื่อกี้”

“อ้าวหรือ ขอขอบคุณมากนะคะ” พอเห็นเด็กผู้ชายท่าทางใสซื่อซึ้นวักกลับไปทางประตู สาวสวยก็เอ่ยขอบคุณแล้วหมุนตัวกลับไปทันที

เสียงรongsเท้าสั้นสูงไกลห่างออกไป พร้อม ๆ กับความเงิบที่กลับมาอีกครั้ง เงินเงินขยับตัวเข้าใกล้กำแพงที่หมอปินส์แอบอยู่ จากนั้นก็ชะโงกหน้าไปหา

“ถ่ายหนังอินเดียวกันหรือครับ วิ่งหนีวิ่งตามกันสนุกเลย”

“หา...”

“ผมแซวหมอเฉย ๆ”

“อ้อ...เฮ้อ ตกใจหมดเลย นึกว่าจะบอกว่าคุณอยู่ตรงนี้”

ประวิณยกมือขึ้นตบอก กวาดสายตามองสำรวจคนตัวเล็กกว่า
รู้แหละว่าตัวเล็ก แต่ไม่คิดว่าส่วนสูงจะต่างกันขนาดนี้

“ถ้าผมบอกว่าไม่เห็นพี่คนสวยเขาคงไม่เชื่อ ก็เลยบอกไปแบบ
นั้น ผมทำให้ตกใจหรือ...ขอโทษนะครับ”

“ไม่ ๆ ไม่ได้ตกใจ แล้วก็ขอบใจนะ พอดีมีปัญหากันนิด
หน่อย...แยะเลย โดนคนไข้เห็นมุ่มไม่ดีซะแล้ว”

“ครับ” เงินเงินพยักหน้านิดหน่อย อันที่จริงเขาไม่ได้อยาก
รู้หรือสนใจมุ่มไม่ดีของคุณหมอประวิณสักเท่าไร เป็นอีกฝ่ายเสีย
มากกว่าละมั้งที่ใช้สายตาสังเกตเขาตั้งแต่หัวจดเท้า

“คนไข้เดินขึ้นมาเองหรือ”

“ครับ นอนอยู่ที่ห้องแล้วมันน่าเบื่อ”

“เดินเก่งอย่างนี้ พรุ่งนี้ก็ออกจากโรงพยาบาลได้แล้วละ”

“ฟ้องได้มั๊ยครับ”

“หือ?”

“กับข้าวโรงพยาบาลไม่อร่อยเลย”

ประวิณหลุดเสียงหัวเราะออกมาเล็กน้อย ก่อนจะขมวดคิ้ว
เมื่อเห็นกรวยกระดาษสำหรับตีม่านน้ำในมือเงินเงิน

“แล้วเอากรวยตีม่านน้ำมาทำไมอะยะเยะ เอามาเล่นหรือ มัน
เปลืองทรัพยากรนะรู้มั๊ย”

“โอะ โดนเห็นด้านที่ไม่ดีซะได้” เงินเงินเลียนแบบประโยคของ
ประวิณเมื่อสักครู่ จากนั้นก็ลอบสำรวจคนตรงหน้าบ้าง ความสนใจ
ของเงินเงินตกอยู่กับปากกาน้ำเงินที่เห็นบออยู่ตรงกระเป๋าเสื้อของ
คุณหมอมุ่ม คนตัวเล็กเปลี่ยนหัวข้อสนทนาอย่างรวดเร็ว “ขอยืม
ปากกาน้อยได้มั๊ยครับ”

“ได้สิ” ประวิณหยิบปากกาแล้วยื่นไปให้ แปลกใจตัวเองอยู่

เหมือนกันที่สนใจเหลือเกินกับก้านนิ้วขาว ๆ ที่กดกันปากกาแล้วขีดเขียนบางอย่างลงไปทีกรวยกระดาษสีขาว

ใช้เวลาเพียงไม่นานเงินเงินก็ยื่นทั้งกรวยกระดาษสำหรับเติมน้ำและปากกามาให้

“อะไร”

“ผมขึ้นมาถ่ายรูปห้องฟ้าเล่น แล้วรู้สึกว่่าห้องฟ้าวันนี้สวยดีเลยว่าจะเอารูปที่ถ่ายไปทำโปสการ์ด อยากส่งให้คุณหมอแทนคำขอบคุณด้วยครับ”

ประวิณเล็กคิ้วขึ้นสูงนิดหน่อยพลางหยิบกรวยกระดาษสำหรับเติมน้ำขึ้นมาดู

‘ขอที่อยู่หน่อยครับ’

“แผนจับกันหรือเปล่าเนี่ย” ตามออกมาเผ่วเบา แต่คนถูกถามรีบส่ายหน้าพริตปฏิเสธ

“ผมไม่ได้คิดอะไรแบบนั้นเลยนะครับ ถ้าลำบากใจก็ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องให้ที่อยู่ก็ได้”

“พี่พูดเล่น เอาที่อยู่โรงพยาบาลไปนะ”

“ครับ” เงินเงินยกมือขึ้นเกาต้นคอ สภาวะบางอย่างเกิดขึ้นเมื่อถูกแซวเรื่องจับอะไรทำนองนั้น เงินเงินเลยยื่นออกมาอีกครั้ง “ไม่ได้จับคุณหมอจริง ๆ นะครับ”

“รู้แล้ว ๆ เรียกพี่หมอปินส์ก็ได้ เอานี้ ที่อยู่”

ประวิณยกมือขึ้นขยี้ศีรษะขุ่ยอย่างถึอวิสาสะ แล้วรีบชักมือกลับเมื่อคิดขึ้นมาได้ว่าไม่ควรทำแบบนี้กับคนไข้

“ไม่เกินอาทิตย์หน้าเดี๋ยวมส่งโปสการ์ดมาให้นะ”

เงินเงินรับที่อยู่ของคุณหมอหนุ่มมาดู พออ่านทวนว่าคนตัวโตเขียนอะไรตกหล่นไปหรือเปล่าก็ต้องขมวดคิ้ว

“ที่วงเล็บนี่ชื่อเล่นหรือครับ มีหลายชื่อจัง”

“ใช้มีหลายชื่อ บางคนก็เรียกหมอบินส์ บางคนก็เรียกเป๊ะ แต่จริง ๆ พี่ชื่อบินส์ ชื่อเป๊ะเนี่ยเป็นชื่อที่เพื่อนสมัยเรียนเรียก พอติมาเป็นหมอบินส์เดียวกันมันก็เรียกจนคนคิดว่าชื่อเป๊ะกันไปหมด”

“แต่แค่ประวัติก็น่าจะส่งถูกคนแล้วมั๊ยครับ”

“ก็เขียนหลาย ๆ ชื่อให้สงสัยงั้น จะได้มีเรื่องคุยต่อ”

“อยากคุยกับผมเนี่ย จีบผมหรือเปล่าครับ”

ถ้าเงินเงินจะเก่งอะไรสักอย่าง เขาคิดว่าตัวเองคงเก่งเรื่องยกย่อน แต่ที่เขาถนัดยกย่อนหมอบินส์...ก็อาจจะเป็นเพราะว่าคนตัวโตทำตัวขี้เล่นใส่กันก่อน

“อา...ย่อนเก่ง”

“นิดเดียว พี่ครับ...ก็โหมงแล้วครับ” เงินเงินเปลี่ยนเรื่องบรรยากาศอดีตอึดระหว่างคนแปลกหน้าเริ่มหายไป เขาเข้าไปที่นาฬิกาบนข้อมือของหมอบินส์ ขอทราบเวลา

“อีกสิบนาทีหกโมงครึ่ง”

“จริงปะ พี่พยาบาลบอกให้กลับก่อนหกโมง โดนดูแน่เลย”

“บอกว่าอยู่กับพี่หมอบินส์แล้วกัน แล้วให้พยาบาลมาดูพี่แทน”

“ได้หรือครับ”

“ก็เมื่อกี้ช่วยไปนี่นา ถือว่าแทนคำขอบคุณก็แล้วกัน เออ...มีเรื่องจะถามหน่อย แต่เดินกลับไปพร้อมถามไปด้วยก็ได้ ไกลทั้งหมดเวลาพักแล้วเหมือนกัน”

“ครับ ถามอะไรหรือครับ” เงินเงินขยับตัวเดินตามหมอบินส์ หมอรู้แน่ ๆ ละว่าเขาตั้งใจถาม การก้าวเดินของคนขายาวมันถึงได้เข้าขนาดนั้น

“ใช้น้ำหอมยี่ห้ออะไร หอมดี”

“Moschino Toy Boy กลิ่นโปรดผมเอง”

“แล้วชื่อนี้ยี่ห้อต้องเรียกแค่เงินหรือเงินเงิน”

“แล้วแต่สะดวกเลยครับ”

“อ้อ...” ประวิณเงิบเสียงลงไปครู่หนึ่ง เป็นครั้งแรกที่เขาไม่รู้จะพูดอะไร พอคุยกับคนที่เพิ่งรู้จักแล้วไม่ได้ตั้งใจจะจีบหรือทำตัวเจ้าชู้ใส่ บทสนทนามันเลยขาดช่วงแปลก ๆ

ไม่สิ้นไหล...

“ผมว่าวันนี้ท้องฟ้าสวยจริง ๆ นะครับ”

“เหอหือ พี่ว่ามันก็เหมือนกันทุกวันนะ” กลายเป็นเงินเงินต่างหากที่ชวนคุย หลังถูกชวนคุยเรื่องท้องฟ้า ประวิณก็เงยหน้าขึ้นมองบ้าง

แสงสีส้มเริ่มถูกสีครามกลืนกินมากขึ้น แต่สีส้มที่เป็นสีส้มแสดแบบในเวลานี้ก็เรียกได้ว่าสวยจริง ๆ นั่นแหละ

“ไม่เหมือนกันทุกวันสักหน่อย มันมีรายละเอียดเล็ก ๆ ที่ทำให้แตกต่าง เช่นก้อนเมฆตรงนี้ พอพุงนี้คุณก้อนเมฆก้อนนี้จะไม่อยู่ตรงนี้แล้ว”

“แต่มันก็คือท้องฟ้า”

“แต่มันไม่เหมือนกัน”

“เถียงเก่งเหมือนกันนะเนี่ย”

เงินเงินหัวเราะจนแผลกระเทือน เขารู้ว่าหมอบินสีไม่ได้ว่าหรือดู ประโยคที่บอกว่าเถียงเก่ง เหมือนแค่ประหลาดใจมากกว่า

“ผมเถียงเก่งแค่บางเรื่องครับ”

“เพลงที่ให้เปิดให้ฟังในห้องผ่าตัดเพราะดีนะ”

“ครับ”

“ชอบฟังเพลงแนวนี้เหรอ”

ประวิณลอบถอนหายใจออกมา เขารู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง เอาเสียเลย ประโยคชิก ๆ คูล ๆ ที่เคยมีอยู่เต็มหัวไปหมดกลายเป็น คำถามสุดคลิเซ่...

อย่างเรื่องชอบหรือไม่ชอบอะไร เขยจั่ง

ทั้ง ๆ ที่กับเงินเงินมันไม่ได้น่าอึดอัด เด็กที่เดินตามเขามาช้า ๆ จัดเป็นคนประเภทที่มีบรรยากาศรอบตัวแบบเรียบง่าย ไม่หิวหรือหาว แต่ก็ไม่ได้ทำให้น่าเบื่อ

“ครับ ผมเลียดกรูโปโอ”

“แล้วกรูปมันเกี่ยวอะไรกับการฟังเพลง”

“ก็ผมเคยอ่านมา เขาบอกว่าคนเลียดกรูโปโอเวลาชอบเพลงไหนจะฟังเพลงนั้นซ้ำ ๆ และผมก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ”

“เป็นคนเชื่อคนง่ายนะเนี่ย ชอบดูดวงหรือเปล่า”

“คนเลียดกรูโปโอไม่เชื่อดวง”

“โอเค เงินเงิน แซ่ลี่ เลียดกรูโปโอไม่เชื่อดวง” ประวิณจึงงำออกมาแค่นั้น ส่วนเงินเงินยิ้มจนตาเป็นสระอู จากนั้นบรรยากาศระหว่างพวกเขาก็เกิดเป็นความเงียบ จนกระทั่งพากันเดินมาถึงหน้าประตูห้องพักพิเศษ

ที่หน้าห้องมีที่พยาบาลยืนอยู่ พอเห็นคนไข้ที่หายไปมากับคุณหมอก็ร้องทักขึ้น

“อยู่กับหมอปีนส์นี่เอง คนไข้เลยเวลาทานข้าวทานยาแล้วนะคะ”

“โทษทีนะคนสวย พอดีหมอคุยกับน้องเขาเพลินไปหน่อยเลยมาส่งช้า”

“ไม่ต้องมาเรียกคนสวยเลยคะหมอปีนส์ แล้วนี่เวลาพักหรือ

คะ”

“ครับ เหลืออีกห้านาที” ประวิณยิ้มพร่าว

พยาบาลที่ตั้งใจจะดูทั้งคุณหมอต้งคนไข้เปลี่ยนเป็นสายหน้าอย่างอ่อนใจแทน จากนั้นจึงบอกให้เงินเงินเข้าไปพักในห้องพักได้แล้ว

ก่อนแยกจากกันในวันนี้ เด็กหนุ่มยิ้มกว้างแทนคำขอบคุณให้คุณหมอประวิณที่ขีบตาให้หนึ่งครั้ง

เงินเงินกลับเข้าไปกินมื้อเย็น ส่วนประวิณเดินเงียบ ๆ ไปตามทางเดินโล่งกว้าง พลังเหลือบมองท้องฟ้าด้านบนนอกที่ยังมีแสงสว่างพอให้เห็นก้อนเมฆ

จู่ ๆ ฟ้ามันก็ไม่ใช่แค่ท้องฟ้าอย่างที่เคยเป็นมาตลอดหลายสิบปีเสียแล้ว ประวิณรู้ว่าท้องฟ้าในแต่ละวันมันไม่เหมือนกัน สาเหตุอาจเป็นเพราะก้อนเมฆเคลื่อนตัวตามแรงลม โลกหมุนตัว หรือไม่ก็เพราะวงโคจร

ทำไมกันนะคนที่สนใจแค่กลางวันกลางคืนถึงกลายเป็นคนสนใจก้อนเมฆไปได้

หรือบางทีแล้วสิ่งที่ประวิณสนใจอาจจะไม่ใช่ทั้งก้อนเมฆท้องฟ้า โลกหมุนตัว หรือวงโคจร

ไม่ใช่หรือ...

แต่ว่ามันคืออะไรกันนะ...สิ่งที่น่าสนใจและทำให้ใจสงบได้แบบแปลก ๆ

ช่างเถอะ...ท้องฟ้าในวันนี้สวยดีจริง ๆ

ใจสภาวะ : 2

แสงแดดในยามเช้าให้ความรู้สึกอบอุ่นจนถึงขั้นร้อนนิตๆ เมื่อมันกระทบเลียผิวเนื้อสีแทนของคุณหอมห่อ่ม ประวิณคิดว่าเข้านี้เขาได้รับวิตามินดีมากเกินพอแล้ว มากไปกว่านี้อาจทำให้ผิวหนังที่เข้มอยู่แล้วเข้มขึ้นได้ คนตัวสูงจึงก้าวเข้ามาในอาคารอย่างรวดเร็วโดยไม่ลืมนั่งที่จะเดินไปดูตู้จัดหมายว่ามีจัดหมายหรือโปสการ์ดใหม่ ๆ หรือเปล่า

...โปสการ์ดของใครบางคน คนที่เคยบอกว่าจะส่งมา

นับๆ ดูแล้วนี่ก็ราวสองสัปดาห์ที่คนไข้อย่างเงินเงินบอกกับเขาว่าจะส่งโปสการ์ดรูปห้องฟ้ามาให้ แต่จนแล้วจนรอดดูใส่จดหมายของหมอปินส์ก็ยังคงไม่มีของเอกสารของคนชื่อเงินเงิน เขารออยู่อย่างไม่ว่าทำอะไรถึงรอ ทำไม่ถึงรู้สึกตื่นเต้นกับการที่จะได้รับโปสการ์ดรูปห้องฟ้ามากมายขนาดนั้น

ประวิณคิดเอาเองว่าอาจจะเป็นเพราะตอนแหงหน้าขึ้นไปมองบนฟ้าสีคราม ตอนที่เห็นก้อนเมฆ เห็นพระอาทิตย์ ทำให้นึกถึง

บทสนทนาอันเรียบง่ายของเขากับเงินเงิน

คุณหมอนุ่มหยุดยืนที่หน้าตู้จดหมายส่วนตัว คิ้วเข้มเหนือดวงตาคมเล็กขึ้นเล็กน้อยเมื่อพบว่ามิชอบของเอกสารสีน้ำตาลโผล่แลบออกมา คนตัวโตลงมือเปิดตู้จดหมายของตัวเองอย่างไม่รอช้า ดูชื่อที่จำหน่ายซองแล้วยิ้มกริ่มเพียงคนเดียว

ประวิณผลักตู้จดหมายส่วนตัวให้ปิดลงตามเดิม หันหลังใช้แผ่นหลังกว้างพึงตู้จดหมายส่วนตัวเอาไว้ เขากวาดสายตามองชื่อที่จำหน่ายผู้ส่ง

Zhen Zhen

ที่อยู่เป็นคนโคดฯ หนูไม่ไกลจากโรงพยาบาลเท่าไร ถัดจากคอนโคดฯ เพื่อนรักอย่างจิรวัดมนนี่ไปสองตึก แนบเบอร์โทร. เอาไว้ทำยชื่ออีกด้วย

แกะซองจดหมายอย่างเบาเมื่อขณะเดินไปที่บันได เขาชอบใช้บันไดมากกว่าการขึ้นลิฟต์เพราะเป็นคนชอบออกกำลังกายและไม่ชอบรอ

ที่บันไดเขาเจอบุคลากรในโรงพยาบาลหลายคนที่รู้จัก ประวิณทักทายด้วยการก้มศีรษะให้เล็กน้อย จากนั้นเสียงเรียกก็ดังขึ้นจากด้านหลัง

ชื่อเล่นที่มีไว้ใช้เฉพาะกับคนสนิทและน้ำเสียงไม่ค่อยจะสบายอารมณ์นักบอกได้ทันทีว่าคนเรียกคือใคร

ใครบางคนที่ยังกลับมาจากเกาหลี

ผมหยักศกยุ่งเหยิงและใบหน้าซี้หงุดหงิดสวมแว่นตาเซย ๆ เอาไว้

ไม่เห็นจะน่ารัก แต่สามีหล่อส์ส ดีกรีซูเปอร์สตาร์เบอร์ตัน ๆ ของเมืองไทย

“ไอ้เหี้ยหม้อเป๊ะ รอดด้วย หูตึงเหรอกเรียกไม่ได้ยิน”

“ได้ยิน แต่ไม่อยากคุยด้วยถ้าไม่มีของฝาก”

“มีสิคะ ของฝากจากเกาหลี จะลืมเพื่อนรักอย่างมึงได้ไง”

ของขนมถุกตีมาที่กล้ำแน่นอนบนหน้าอก ประวิณรับไว้พลาง
เดินเคียงคู่ไปกับจิรวัดณ์

“เหี้ยเอ๊ย ขนมยี่ห้อนี้ที่ไทยก็มีขายมัย”

“อ้าวเหรอก ไม่รู้อะ เห็นคนซื้อเยอะก็ซื้อตามๆ มา ของไอ้ซี้
ก็อันนี้ มึงก็รับๆ ไปเถอะ” จิรวัดณ์ใช้นิ้วสวดยันแว่นสายตา หาว
หวอดออกมาเพราะง่วงนอน

“หาวขนาดนี้เมื่อคืนฝันสะกิดบ่อยเหรอก”

“อือ สะกิดทั้งคืนแหละ”

“กรี๊ดดด” ประวิณแก้งส่งเสียงหวีดร้องแม่เพื่อนสนิทจะพูด
ออกมาด้วยสีหน้าเหวี่ยงๆ ประชดประชัน “เพื่อนกุกซิ่งซี้อะ มัดใจ
ซูป’ตาร้อยู่มัด สะกิดกันทั้งคืน ไม่ธรรมดา”

“ไร้สาระ แล้วในมือนั้นโบอะไร โดนไล่ออกเหรอก”

“ปากเหรอนั้น โดนไล่ออกแล้วจะเอาอะไรแตก”

“ไปรับขวดต่อเป็น ผอ. ที่โรงพยาบาลพ่อมึงที่เชียงใหม่”

“ไม่ นั่นตัวเลือกสุดท้ายในชีวิต”

จิรวัดณ์ยกไหล่ เขารู้จักประวิณดีเกินกว่าจะถามว่าทำไมก็แล้ว
กัน

“แล้วสรุปในมือนั้นของอะไร”

“ที่จริงก็ซี้เสือกเหมือนกันนะเราอะ”

“ไม่อยากรู้ละ ลาก่อน”

“เอ๊ยๆ รอกูด้วย บอกแล้วๆ” เพราะจิรวัดณ์ทำท่าไม่สนใจทั้ง
ยังก้าวเท้าเดินไปๆ เว้นระยะห่าง คนเล่นตัวไม่จริงอย่างประวิณเลย

รีบเดินตาม “โปสเตอร์การ์ดของคนไข้ส่งมาให้ล่ะ”

“อย่าต่อแผล สาวที่ไหนส่งมา ภูเห็นนะว่ายี่มน้อยยี่มใหญ่อยู่คนเดียว”

“คนไข้จริง ๆ” ประวิณยืนยัน เขางุนงงที่ตาเล็กกริหลังกรอบแว่น ทำเหมือนไม่เชื่อ

“เป๊ะ โทททหมานะ”

“คนไข้จริง ๆ และน้องเขาเป็นผู้ชาย”

“เขาจิบมิง?”

“บ้า ไม่ได้จิบ ไม่มีอะไรทั้งนั้น”

“ใคร ไม่มีอะไรก็ไม่มีอะไร” จิรวัดมน์ยอมเชื่อ เขาหยุดฝึเท้าไว้ที่ชั้นสาม ยกแก้วกาแฟขึ้นจิบขณะรอประวิณแกะซองจดหมายต่อของข้างในเป็นโปสเตอร์การ์ด มืออยู่คีถึงห้าใบ ทุกภาพล้วนเป็นภาพท้องฟ้ายามเย็น

จิรวัดมน์ชะโงกหน้าเข้าไปใกล้ แบมือขอหนึ่งแผ่น

“ไม่มีอะไรที่ไม่เคยไม่แบ่งกัน ยิ่งในกรณีที่มันมีเยอะแบบนี้ ไอ้เป๊ะไม่หวงหรอก เพียงแต่ว่าวันนี้ประวิณสั่งหน้าไม่ยอมยกให้”

“ทำไมอะ มีตั้งเยอะ”

“ภาพไม่เหมือนกัน มันมาเป็นคอลเล็กชันจะขาดไปใบหนึ่งไม่ได้ ภูอยากเก็บไว้ทุกรูป”

“คอลเล็กชันอะไรวะ ภูเห็นเหมือนกันหมด แล้วตั้งใจเก็บนี่... แปลก ๆ”

“ไม่เหมือน และไม่แปลก” ประวิณยืนยันว่าโปสเตอร์การ์ดไม่เหมือนกันด้วยการเรียงทั้งหมดให้จิรวัดมน์ดู “แสงไม่เหมือน ก้อนเมฆก็ตำแหน่งไม่เหมือนกัน”

“เป็นเอามากแหละเพื่อนภูอะ”

“เป็นเอามากนั่นมึง มึงมันไม่มีศิลปะในหัวใจ”

“คะ...” พยัคฆ์หน้ารับอย่างคร้านจะเถียงด้วย ท่อนแขนเรียวยาว พาดไปบนบ่าหนาของประวิณอย่างถือวิสาสะ แต่แล้วก็ถูกปิดทึบ ไข่มอเป๊ะสะตืดสะตึงจนอยากจะถีบมันลงไปจากบันได

“คุณมีสามีแล้วอย่าเอามือมาพาดไหล่ผม”

“อย่าให้กูต้องดำ ไข่สัสเป๊ะอย่าดัดจริต ถึงภูมิผัวแล้วก็จะทำแขนบนบ่ามึงแบบนี้ ตลอดไป”

“รักกูมากแหละ”

“น้อยกว่าผัวหน่อยหนึ่ง...ไข่เหี้ย”

“เจ็บปวดวะ เธอก็รักฉันน้อยกว่าเขาตลอด แยกย้ายกันไปทำงานดีกว่า ผัวเปลอแล้วเจอฉัน”

“อย่ามาเธอ ๆ ฉัน ๆ สยอง”

“เลียนแบบผัวมึงไง เพื่อจะได้เป็นที่หนึ่งบ้าง เพื่อเธอจะรักฉันเท่าเขา”

“ไม่ถูกโฉลกกับของดำ”

“นี่เพื่อนนะ”

“เออ เพื่อน” จีรวัดณ์ซกเบา ๆ เข้าที่ท่อนแขนของประวิณ สายหน้าแต่มุมปากกลับเปื้อนยิ้ม เขาหมุนตัวหันหลังใส่เพื่อน ไม่กล่าวลาอะไรมากมายเพราะรู้ว่าอีกไม่นานก็จะเจอกันใหม่

อาจเป็นร้านกาแฟในตอนที่ได้พักเบรก หรือไม่กี่ในห้องทำงานของเขาเพราะไข่เป๊ะแวะมาจีบพยาบาลสาว ๆ

ประวิณเองก็ไม่ได้กล่าวลาเช่นกัน ท่อนขายาวก้าวขึ้นบันไดไปยังชั้นทำงานของตัวเองบ้าง หมอปีนสี่มองทางเดินสลับกับโปสเตอร์การ์ด และเขาคิดว่าควรโทร. ไปบอกคนที่ส่งมาว่าได้รับของเรียบร้อยแล้ว

โทรศัพท์ที่ถูกหยิบมาไว้ในฝ่ามือหนา ก่อนจะถูกกำกระชับแล้ว กดเบอร์รับหน้าของจดหมายลงไป ครูเดียวปลายสายก็กดรับ เสียงจ้วเจียอู้อื้มมาก แต่ไม่ยากเกินไปที่จะจับใจความ

[ถ้าส่งของฝากไว้ที่นิติฯ ได้เลยครับ]

“คิดว่าเป็นขนส่งที่ไหน”

[...]

“พี่เอง หมอปีนส์”

[อา...หมอปีนส์? อ้อ พี่หมอปีนส์...มีเบอร์เงินได้ไงเนี่ย] เสียงอู้อื้มฟังดูดีขึ้นเล็กน้อย ทว่ามันยังคงแหบพร่า ดูเหมือนว่าเงินเงินจะหลับลึกและไม่ได้ตื่นน้ำมาเป็นเวลานาน

“หน้าของโปสเตอร์การ์ดไง จะโทร. มาบอกว่าได้ไปสการ์ดแล้วนะครับ ขอขอบคุณครับ”

[เงินส่งให้เข้าไปหน่อย ยุงๆ เรื่องงานแสดงนะ พอเสร็จงานตรงนั้นก็รีบส่งการ์ดไปให้พี่เลย...ก็โหมงแล้วครับเนี่ย]

“เจ็ดโหมงครึ่ง จะนอนต่อหรือ”

[ค่ะ]

ประวิณหรีตาเมื่ออีกฝ่ายตอบรับว่าค่ะ หัวคิ้วเขาขมวดเข้าหากันก่อนเอ่ยแซว

“ไม่ใช่แฟน อย่ามา ‘ค่ะ’ สิ”

[ไม่ได้ ‘ค่ะ’ กับแฟน เงินติดมาจากตอนคุยกับหมาม้าเถอะ ค่ะ ค่ะ...ค่ะ...ค่ะ ยังไม่มีแฟนสักหน่อย]

“เงินกวน”

[ใช่กวน สายแล้วนี่นา เงินว่าเงินนอนต่อไม่หลับละ แล้วพี่หมอปีนส์ทำงานก็โหมงครับ]

“เดี๋ยวต้องไปแล้วครับ” ประวิณยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา ไม่รู้ตัว

เลยว่าหยุดยื่นคูปองโทรศัพท์ที่บันไดตั้งแต่ตอนไหน

นอกจากเงินเงินจะมีบรรยากาศรอบตัวแบบที่เรียกว่าสบาย ๆ เจ้าตัวยังสนิทกับคนง่ายอีกด้วย แบบที่คูปองโทรศัพท์กันครั้งแรกก็ไม่มีติดขัด เป็นเขาเสียอีกที่ทำตัวไม่ค่อยถูก สายตาคู่คมมองร่องเท้าหนังของตัวเองที่เตะอากาศไปมา

[เสียดายเลยอดคุยต่อ ตั้งใจทำงานนะครับคุณหมอบ ช่วยคนไข้ให้ได้เยอะ ๆ เลยนะวันนี้]

“ได้เลยค่ะ” ประวิณแหม่ปากหลังเปลือยใช้คำว่าคะออกไป อาจเพราะน้ำเสียงนุ่ม ๆ ของเงินเงินทำให้หลวมตัว

จนได้...

[ไม่ใช่แฟนพี่สักหน่อย อ๋อมาว่า ‘คะ’]

โดนย้อจนจนได้ แสบจริง ๆ

“ว่าแล้วว่าต้องโดนย้อยกย้อน”

[ตลกพี่จิง เข้าใจของเงินต้นแบบสดใสเพราะพี่เลยนะเนี่ย]

“พี่ยังไม่ได้ทำอะไรเลย แต่สดใสแบบนี้ก็ดีแล้วละ วันนี้เงินก็... ตั้งใจเรียนนะ”

[ครับ เออ... พี่ปิ่นส์ วันศุกร์ช่วงเย็นว่างหรือเปล่าครับ] ลู ๆ เงินเงินก็ถามขึ้นมา คนตัวสูงนิ่งนิ่งหนึ่งอดีตใจว่ามินัดที่ไหนหรือเปล่า ประวิณยังไม่ได้ออบในทันที แต่ใช้วิธีถามกลับ

“มีอะไรหรือ”

[เงินมีบัตรละครเวทีสองใบ แต่เงินใช้แค่ใบเดียว พี่อยากไปมัยเงินยกให้ใบหนึ่ง]

“ไปด้วยกัน?”

[คิดว่าบังเอิญมาเจอกันมานั่งติดกันก็ได้ครับ เงินไม่มีเพื่อนไป เงินจะปล่อยไปเฉย ๆ ก็เสียดาย ตัวแพงนะเนี่ย]

ประวิณมีนัดในเย็นวันศุกร์ แต่เขาดันเผลอคิดว่าการไปดูละคร
เวทีกับเงินเงินน่าสนใจกว่า

คนตัวโตจึงตอบตกลง

“ได้ บังเอิญเจอกันสักก็โงงดี”

[แอบใจง่ายเหมือนกันนะครับ นี่กว่าจะปฏิเสชชะอีก]

“เล่นตัวไม่เยอะ เงินบอกบัตรแพง”

[นั่งสักห้าโมงหน้าโรงละครละกันครับ พี่แอดไลน์เงินได้มัย
เงินจะส่งรายละเอียดให้ หรืออีเมลดีครับ]

“ไลน์ก็ได้”

“@ZhenwithKhai”

“เงินกับใคร? ชื่อเทดี...แล้วจะทำอะไรต่อ”

[ไปเรียนครับ]

“โอเค งั้นเดี๋ยวพี่วางแล้วนะ”

[ครับ บ้ายบายน้ำ อย่าลืมแอดไลน์มาเดี๋ยวเงินส่งรายละเอียด
ให้เลย พี่ห้ามลืมแอดเลยนะ]

“คะ ไม่ลืม”

เงินเงินเป็นฝ่ายกดวางสายไปก่อน ประวิณยังอยู่หนึ่งกับที่เพื่อ
กดแอดไลน์พร้อมส่งสติ๊กเกอร์หน้าตาตลกๆ ไปให้ ไม่นานราย
ละเอียดและรูปบัตรละครเวทีก็ถูกส่งกลับมา

วันนี้วันพฤหัสบดี นัดหมายเป็นพรุ่งนี้สินะ

ZhenwithKhai :

เจอกันครับ ตั้งใจทำงานนะคุณหมอบ

Pin's :

ตั้งใจเรียนด้วยนะ

คุณหมอมหฺนุ่คคี่ปากยี้มกว้าง แต่น่าเสียดายที่เขาไม่รู้ตัวเลย ว่ากำลังยี้มอยู่

หากจะไปให้ทันเวลานัดตอนห้าโมงเย็น ประวิณคิดว่าเขาคงต้องอาศัยการเดินทางด้วยรถไฟฟ้านั้นเป็นเพราะว่าในเย็นวันศุกร์มีหน้าข้ายี้มเป็นศุกร์สั้นเดือน การจราจรบนท้องถนนมันสุดแสนจะติดขัด ขึ้นขั้บรถจากโรงพยาบาลไปโรงละครคงได้ถึงตอนห้าทุ่ม ไม่ใช่ห้าโมงเย็นแน่ ๆ

แต่การเลือกเดินทางด้วยรถไฟฟ้านี้จะใช้จะดีนัก ผู้ที่ประวิณยืนอยู่สุดจะแออัด เขาขมวดคิ้วหงุดหงิดเพราะรถกระชากแรง ๆ บ่อยครั้งก่อนที่แผ่นหลังจะถูกสะกดจึก ๆ จากใครบางคน

คนตัวสูงหน้าดูเื้อยวตัวหันไปมองเล็กน้อย เขาพบเด็กหนุ่มหน้าขาวยี้มแฉ่งส่งมาให้ ไบหน้ากลมเล็กดูเด็กเกินกว่าจะใส่ชุดนักศึกษาได้เสียด้วยซ้ำ

ประวิณจำได้ดีว่าคนในสายตาของเขาเวลานี้คือใคร

“...เงินเงิน”

“บังเอิญจ้งเลยครับ เงินก็มารถไฟฟ้า เพราะมันถึงหน้าโรงละครเลย”

ใช่ บังเอิญ

คุณหมอมหฺนุ่มคิดจากนั้นก็หมุนมาหาคู่สนทนาทั้งตัว ประวิณเหลือบมองจอมอนิเตอร์ที่บอกสถานีต่อ ๆ ไป...อีกหกสถานีแน่ะ เขากับเงินเงินคงต้องยืนเบียดกันในนี้ไปอีกสักพัก

“รถติดพี่เลยคิดว่ามารถไฟฟ้าดีกว่า”

“ใช่ ๆ วันนี้รถติดมากครับ”

“เงินเล็กเรียนแล้วก็มาเลยเหรอ”

“เงินโตดเรียน...”

“โห่งั่น แบบนี้ไม่ดีเลยนะ”

“ว่า โดนดูเลย”

“ไม่ได้ดู แค่พูด”

บอกว่าเขาดู แต่หน้าจิ้มลัมยังคงยิ้มกวนอยู่อย่างนั้น ประวิณ
ลอบสังเกตว่าเด็กหนุ่มที่เคยหน้าซีดหน้าเขียวในห้องผ่าตัดกลับมา
มีชีวิตชีวา หน้าขาวมีสีชมพูจางพาดผ่าน สุขภาพดี ผิวดี เนียน
ละเอียดไม่มีสิวลักเม็ด

“แล้วพี่หมอไม่ได้โตดงานไซ้มัย”

“ใครเขาจะไปทำแบบนั้น”

“แล้วพี่เคยโตดเรียนหรือเปล่า”

หนนี้ประวิณเงียบ วิศวกรรมสมัยเรียนย้อนเข้ามาในหัว เขาเป็น
ตัวแสบไม่ต่างจากจิรวัดนี้เท่าไรหรือหอก โดนทำโทษหน้าเสาธง
วันเว้นวัน วันไหนไปก็โดน วันไหนโตดเรียนก็ไม่โดน...แบบนั้นเลย

“เงียบแปลว่าเคย ดูเหมือนจะบ่อยด้วย”

“ก็...มีบ้าง เปลี่ยนเรื่องหนีความผิดเก่ง”

“พี่หมอก็อย่าดูอย่าว่าเงินสิ”

“โอเคไม่ว่า ไม่เคย” ประวิณขีดหน้าขึ้นหนีสายตาอ่อน ๆ หัว
เขาจะติดเพดานรถอยู่แล้ว ในขณะที่เงินเงินมีส่วนสูงแค่ปลายคาง
ไม่คาดคิด จังหวะที่รถเบรกรกระชาก ยักษ์ปักหลังอย่าง
ประวิณยังยืนนิ่งอยู่กับที่ ทว่าเงินเงินเซลดลา หัวโขกเข้ากับปลายคาง
ประวิณร้องไห้อี๊ย เงินเงินร้องดังไม่แพ้กัน ไม่มีใครไม่บาดเจ็บ
จากอุบัติเหตุเล็ก ๆ ที่เกิดขึ้น

มือชาวมุมหน้าผากมของตัวเอง ดวงตากลมโตมองขึ้นสบตา
กับคนหน้าหล่อเหลาที่กำลังทำหน้าเหยเก

“ขอโทษครับ”

“เจ็บเอาเรื่องเลยนะเนี่ย เงินเอามือออกหน่อยค่ะ หัวแตกปะเนี่ย”

“ม...ไม่”

ลมหายใจอุ่นร้อนรินรดไปตามผิวหนังของเงินเงิน ประวีณชะงักไปนิดเพราะเพิ่งรู้สึกตัวว่าจับข้อมือเล็กไว้แน่น เปิดผมนำมาให้เห็นหน้าผากที่เป็นจ้ำแดง ลมหายใจเริ่มติดขัดกับความใกล้ชิดเกินควรนี้

“ยังไม่แตกครับ”

“ฮ...ฮะ!?”

“หัวเงินไง”

“อ้อ...”

คุณหมอม้วนปากกลืนน้ำลายลงไปแบบฝืดฝืน เขาสูดลมหายใจเข้าปอดลึก ๆ เมื่อผลอดคิดลามกจากการที่เงินเงินพูดว่ายังไม่แตกที่รู้ที่มันแล้ว...

สมควรแล้วที่ปากแตก

ก้านนิ้วยาวสัมผัสไปที่ริมฝีปากด้านล่าง เสียงซัดเบา ๆ ดังตามมาเมื่อพบว่าภายในปากของตัวเองได้แผล กลืนคารสนิมเหล็กเริ่มคละคลุ้ง เงินเงินที่มองอยู่ทำตาโตตกใจ เกาะไหล่เขย่งเพื่อยื่นหน้ามาดูแผล

ประวีณเซไปด้านหลัง สัญชาติญาณสั่งให้รีบส่งมือไปโอบรั้งร่างบางเข้าหาตัวก่อนที่จะล้มลงไปด้วยกันทั้งคู่

ใกล้...ใกล้เกินพอดีอีกแล้ว

อันตราย...ซึ่งหมายถึงอุบัติเหตุที่อาจจะเกิดขึ้นอีกได้และสถานการณ์อันตรายกับหัวใจด้วย

เสียงหัวใจในอกของประวิณดังขึ้น เขาเปลอซยืมเพื่อนักศึกษา
ของเงินเงินจนรับรู้ขนาดของรอบแอกที่แท้จริง

เล็ก คอด พอดมีมือ

“เลือดออกเลยหรอ ง้อ...เงินขอโทษ”

เสียงนุ่ม ๆ และท่าทางร่อนรนเรียกสติของประวิณอีกครั้ง เขา
ใช้มือที่โอบแอกเด็กหนุ่มอยู่รั้งให้คนที่ใกล้เกินไปกลับไปยืนตัวตรง
ตามเดิม

“ไม่ต้องใกล้มาก เตี้ยวลัม”

“พี่เจ็บมั้ยครับ”

“นิดหน่อย”

“แล้วพี่โกรธมั้ยที่เงินทำพี่เจ็บ”

“ไม่เลย” มือคลายออกจากแอกบางแล้ว แต่สัมผัสนุ่มน้อมยังคง
ติดอยู่ รวมถึงกลิ่นน้ำหอมสะอาดที่ออกมาจากตัวเงินเงิน อีก
ฝ่ายไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังสันคลอนความรู้สึกของคนตัวโต ดวงตา
คมกริบทอดมอง ลูกแอกน้อยเข่งตัวมาใกล้อีกแล้ว

เสียงหึ่งหึ่งงอแงอย่างเป็นห่วงดังตลอดจนถึงสถานีปลายทาง
เสียงประกาศว่าถึงจุดหมายแล้วทำให้ประวิณฉวยคว้าข้อมือ
เล็กไว้ในอุ้งมือใหญ่

ลากันออกมาจากตู้ขบวนอืดอืด พอคนโหลงเจ้าเด็กที่เป็น
ต้นเหตุให้คุณหมอปากแตกก็ทำอะไรสะดวงขึ้น

ผ้าเช็ดหน้าสีครีมผืนหนึ่งถูกยื่นมาให้

“เงินยังไม่ได้ใช้ พี่เอาซับเลือดเร็ว”

ผ้าเช็ดหน้าของประวิณก็มีแต่เขย็นมือออกไปรับผ้าเช็ดหน้า
ผืนนั้นมาราวกับต้องมนตร์

ซับเลือดจนมั่นใจว่าเลือดหยุดไหลแล้วก็ถือผ้าเช็ดหน้าค้างไว้

พูดอะไรไม่ออก การเป็นห่วงเป็นใยจากเงินเงินทำให้ทุกอย่างในวันนี้มันแปลก

แปลก แต่ไม่ได้แปลว่าความแปลกที่เกิดขึ้นนั้นไม่ดี

“พีป็นส์...เจ็บมากเลยเหวอครับ”

“ไม่ขนาดนั้น แผลเล็ก เลือดออกนิดหน่อย ไม่เป็นอะไรมากเหวอ”

“แน่นอน ไม่ต้องเจ็บแน่นะ?”

“ใครเป็นหมอ”

“พีไง”

“อ้อ พีป็นส์ไงที่เป็นหมอ เพราะงั้นไม่ต้องเจ็บค่ะ”

หน้าเด็กจิ้มลิ้มยิ้มออกมาเมื่อประวิทย์ยิ้มให้ก่อน เงินเงินถอนหายใจโล่งอก ดึงมือที่ถูกจับไว้ออกเพราะเริ่มรู้สึกตัว

เขากับประวิทย์ถูกสายตาดูหลายคู่จ้องมอง คงไม่ดีแน่หากถูกเข้าใจผิดว่าก๊วกก๊กกัน

ก็ระหว่างเขากับคุณหมอมันไม่มีอะไรสักหน่อย

“ผ้าเช็ดหน้าเงินพีทิ้งไปเลยก็ได้ครับ”

“เดี๋ยวเอามาคืน มันน่าจะแพง”

“ไม่เป็นไรครับ เสียเวลาพีถ้าต้องเอามาคืน เงินมีเยอะ”

“มันน่าจะเสียดาย เอ็ง พีเก็บไว้ถ้าเจอกันครั้งหน้าค่อยคืน”

“ครับ แบบนั้นก็ได้”

“เคยมาหรือเปล่า” ประวิทย์เปลี่ยนเรื่อง เขาเก็บผ้าเช็ดหน้าที่มีกลิ่นของเงินเงินลงในกระเป๋ากางเกงของตัวเอง มันน่าจะไปรวมอยู่กับผ้าเช็ดหน้าของเขามืออยู่ก่อนหน้า และประวิทย์หวังเป็นอย่างยิ่งว่ามันจะไม่เสนอนำออกมาให้เงินเงินรู้ว่าเขาเองก็มีผ้าเช็ดหน้าเช่นกัน

มันคงดูไม่ดีถ้าเอาผ้าเช็ดหน้าของเงินเงินขับเลือด ทั้ง ๆ ที่
ของตัวเองก็มี

เหตุผลมีแค่นี้...แค่เท่านั้นจริง ๆ

“หมายถึงโรงละครหรือครับ”

“อือ ใช่”

“มาบ่อยเลยแหละ พี่ป็นสีไม่เคยมาชมมั๊ยครับ”

“ครั้งแรกเลย”

“จ้ะตามเงินมาเลย เตียวพาพี่ทัวร์เอง” เงินเงินยกคิ้วขึ้น
ท่าทางยืดอกแบบนั้นดูเหมือนเจ้าตัวจะภูมิใจกับความเชี่ยวชาญใน
สถานที่มาก

ประวิณยิ้มบ้าง เดินตามคนตัวเล็กกว่าไปติด ๆ เว้นห่างด้วย
ระยะไม่เกินหนึ่งช่วงแขน ไกลพอที่จะได้กลิ่นหอมสะอาด

“แถวนี้มันใกล้ห้างฯ xxx ด้วยปะ”

“มันต้องนั่งบีทีเอสต่อไปอีกหลายสถานีต่างหาก”

“ละครจบก็โงง”

“สองทุ่มครึ่ง”

“ต่อมั๊ย”

“...ก็ได้ครับ แต่บอกก่อนว่าเงินไม่เคยไปนะ”

“หือ” ประวิณส่งเสียงจน

เด็กน้อยทำตาหลุกหลิกแล้วเขย่งมากะชิบ

“หม่อม้าไม่ให้ไปคนเดียว ห้ามว่าเป็นลูกแหงนะ”

“จ้ะเรียกเด็กดี”

“เหมือนประชิดกันเลยครับ”

“แล้วถ้าไปกับพี่หม่อม้าจะว่ามั๊ยคะ”

เอาอีกแล้วไอ้ปะ๊ะ ใช้คะขา กับเงินเงินอีกแล้ว เขาไม่ได้ตั้งใจ

เพียงแต่ว่าเงินเงินดูเป็นเด็กที่อยากจะพูดคุยด้วยแบบนุ่ม ๆ เพราะ ๆ

“เงินอยากไป”

“งั้นขอหม่ำมาก่อน ไม่งั้นเดี๋ยวถูกดุดึงเงินทั้งพี่”

“ไลน์บอกก็แล้วกัน” เงินเงินอยู่ปาก หลังผ่านประตูรถไฟฟ้
เข้าสู่อาคาร แอร์เย็นฉ่ำก็ทำให้หยาดเหงื่อเม็ดเล็ก ๆ ที่ซึมมาตาม
ขมับระเหยไป “บอกหม่ำมาเรียบร้อยแล้วครับ พี่ป็นส์พาเงินเที่ยว
ได้เลย”

“เป็นพี่เลี้ยงเด็กแล้วสิเรา” ท่าทางถอนหายใจดูเหมือนเหนื่อย
หน่าย แต่เพียงอึดใจเดียวประวิณก็ยิ้มกริ่ม เขาวางมือบนศีรษะกลม
เล็ก โยกเบา ๆ อย่างนึกเอ็นดู “เลี้ยงยากมั๊ยคะ”

“ฝากตัวด้วยครับ เลี้ยงยากหน่อยหนึ่งเพราะเงินเอาแต่ใจ”

“เอาแต่ใจ?”

“มากกก หม่ำมัดประจำ”

เงินเงินเน้นคำว่ามาก แล้วจากการสนทนาแบบเผชิญหน้า
ประวิณก็ได้เห็นเพียงแค่แผ่นหลังของเงินเงินเท่านั้น คนตัวเล็กกว่า
เดินนำไปอีกทาง ส่วนคุณหม่อ...ก็เดินตามแต่โดยดี

ก็...เหมือนพี่เลี้ยงเด็กจริง ๆ